

MĀRA ZĀLĪTE TO MĒS NEZINĀM

Uz e-katalogu

Māras Zālītes grāmata **TO MĒS NEZINĀM. Sarunas ar Imantu Ziedoni** tapusi no ieceres 2000. gadā, kad abi dzejnieki dažādās Rīgas kafējnicās risināja sarunas par dzīvi, kultūru, literatūru. Īpaši izceļams ne tikai pilnēstīgais, pārbaģātais sarunu saturs, bet arī un, iespējams, galvenokārt – šīs “interviju” grāmatas apbrīnojami precīzā un grodā iekšējā “saspēle”, kāda pa spēkam tikai autoram, kas ir dzejnieks un dramaturģs vienā.

“Manām sarunām ar Imantu Ziedoni nav ne sākuma, ne beigu. Esam sarunājušies vairāk nekā trīsdesmit gadu. Šeit lasāms tikai fragments isā laika nogrieznī. Tā ir 2000. gada pirmā puse. Mēs arī agrāk šad un tad mēdzām iegriezties kafējnicās un runāt par... Te nu būs redzams, par ko tie dzejnieki runā. Patiesīguma un sarunu pilnīga autentiskuma vārdā neesam tās literāri nedz gludinājuši, nedz stērķelējuši, nedz kā citādi uzlabojuši. Tā tie dzejnieki runā. Kopīgi izvēlējamies arī nosaukumu. Kā refrēns gluži neviļus sarunām cauri izvijas frāze: “TO MĒS NEZINĀM.” Ar jautru izbrīnu to ievērojām un pie tā arī palikām. Var būt, ka vietām būtu noderējušas tādas kā remarkas, piemēram, – “smejas”, “ieklausās mūzikā”. Vai – “ilgi klusē”. It īpaši – “ilgi klusē”.

Māra Zālīte

MIKOLAJS LOŽIŅSKIS GRĀMATA

No poļu valodas tulkojusi Ingmāra Balode

[Uz e-katalogu](#)

[Vairāk par grāmatu](#)

Mikolaja Ložiņska otrais romāns **Grāmata** (2011) ir piesātināts, blīvs un koncentrēts trīs paaudžu ģimenes attiecību romāns, kura darbība risinās notikumiem pārbagātajā 20. gadsimtā, galvenokārt Polijā. «Grāmata» ir autora izdevies mēģinājums caur dažādu laiku epizodēm un ikdienas norisēm ieskatīties vissarežģītākajā – savu tēvu, vectēvu un paša domās, attieksmēs un arī atbildības izpratnē pret to vēstures nogriezni, kas mērojams dzīves laikā. Grāmatas nodaļas nosauktas visparastāko priekšmetu vārdos – citā gadu simtenī to vietā varbūt būtu greznas relikvijas, bet aizgājušais gadsimts ļāvis saglabāt tikai visvienkāršākās lietas, ar kuru palīdzību izstāstīt vairāku paaudžu stāstus. «Grāmata» rāda, ka, iespējams, vienīgais, ko mēs spējam mantot un dot tālāk ir saprašanās vēlme un nepieciešamība izlasīt sava tuvākā dzīves «grāmatu», lai cik pretrunīgs un varbūt pat stāstītājam neizdevīgs būtu tās vēstījums.

Ko gan cilvēks viens var izturēt? Tik daudz... Slimības, karu, vajāšanu, nāves bailes, piespiedu prombūtni no dzimtenes. Tik daudz...

Un ko ir gatava izturēt vesela ģimene par spīti atšķirtībai, „nepareizai” tautībai, pretrunām, iemestiem traukiem istabas stūrī strīdu karstumā, trāpītam ķieģelim pa tēva pieri, pārzāģētai laulības gultai, šķiršanās sāpēm un bailēm no neveiklā klusuma sarunu beigās – es teiktu... visu. Visvairāk ģimeni var sašķelt un vienlga satuvināt tieši kopā pārdzīvotās sāpes.

[/igramatasscv.wordpress.com/](http://igramatasscv.wordpress.com/)

Lasī.
DOMĀ.
Iedvesmojies.

ERNESTS HEMINGVEJS ĒDENES DĀRZS

No angļu valodas tulkojusi Dagnija Dreika

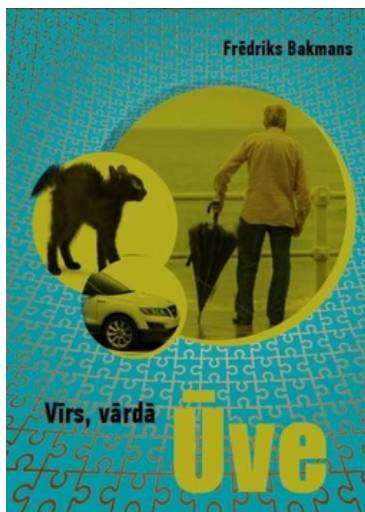
[Uz e-katalogu](#)

[Vairāk par grāmatu](#)

Ernesta Hemingveja romāns **Ēdenes dārzs** tapis 15 gadus (1946 – 1961) un tā arī palicis nepabeigts. Galīgais variants izveidots 1986. gadā no trim teksta versijām (par to tuvāk V. Vecgrāvja pēcvārdā). Hemingveja cienītājiem Ēdenes dārzs droši vien liks vilties, kaut arī Dagnijas Dreikas tulkojums ir patiesi labs. Tas ne tuvu nav tas Hemingvejs, ko mēs pazīstam no romāniem *Ardievas ieročiem*, *Kam skanēs zvans un Pāri upei koku paēnā*. Faktiski Ēdenes dārzs ir visai primitīvs vēstījums par to, kā jauns, svaigi precējies rakstnieks Dēvids Bērn kopā ar savu sievu Ketrīnu mīt kādā viesnīcīņā pie Vidusjūras, nemitīgi ēd, dzer (autors tik pedantiski uzskaita, ko un cik viņi katru dienu apēd un izdzer, ka šī beletrizētā ēdienkarte aizpilda turpat trešdaļu no romāna) un mīlējās, lāgiem kaut ko mēģinādams arī uzrakstīt. Divvientulībā iespraucas trešā persona - Marita -, un idille mazpamazām pārtop visai netradicionālā milas trīsstūrī; seko Hemingveja pārgalvīgais eksperiments milas lietu ģeometrijā, kurā trīsstūris, neiesaistoties nevienai jaunai personai, pārtop četrstūrī. Pēcgalā Ketrīna, apliecinādama sevi kā reti lielu maitu, sadedzina Dēvida manuskriptus, turpretī Marita izrādās tīrasiņu mūza, pie kuras viņš beigu beigās arī paliek. Hemingveja biogrāfi uzskata, ka romāna pamatā ir viņa attiecības ar pirmajām sievietēm - Hedliju Ričardsoni un Polīnu Pfeiferi.

/Guntis Berelis, Grāmatu Apskats, 07.1998/

Lasi.
DOMĀ.
Iedvesmojies.

FRĒDRIKS BAKMANS VĪRS, VĀRDĀ ŪVE

No zviedru valodas tulkojusi Ineta Balode

[Uz e-katalogu](#)

[Vairāk par grāmatu](#)

Ūvem ir 59. Viņš brauc ar Saab. Kaimiņi viņu dēvē par kašķīgo rūgumpodu. Ik rītu Ūve dodas inspekcijas gājienā pa savu rindu māju kvartālu, lai pārbaudītu, vai kāds nav nevietā atstājis velosipēdu vai pienācīgi sašķirojis atkritumus. Lai gan viņš sen vairs nav iedzīvotāju kooperatīva priekšsēdis, kādam galu galā arī jākontrolē, vai viss tiek darīts kā nākas! Taču kādā novembra rītā sāktais ķīviņš ar jaunajiem kaimiņiem izvēršas par negaidītu draudzību, un šī vīra attiecības ar apkārtni nekad vairs nebūs tādas kā agrāk...

Frēdrika Bakmana romāns par pikto vīru vienlaikus ir daudziem atpazīstamu smieklīgu situāciju virkne un stāsts par cilvēku, kura tiešums un godīgums ne visiem ir prātam. Autors gan izklaidē, gan pamanās pastāstīt daudz svarīgu un paradoksālu lietu par mums un mūsu šodienu. "Un kurp ved sabiedrība, kurā cilvēki pat vairs rakstīt un kafiju uzvārit neprot? Ko? To arī Ūve gribētu zināt." Neraugoties uz skarbo ārieni un izturēšanos, lasītājs drīz atklāj, ka nīgrā vīra sirdī patiesībā slēpjas sirsnība, vientulība un dziļas, melanhoniskas skumjas. Tā, nemitīgi balansējot starp smieklīgām, uzjautriņošām un smeldzīgi aizkustinošām ainām, kļūstam liecinieki intriģējošiem un neparastiem notikumiem. Ja kāds būtu paredzējis, ka dzīve izvērtīsies šādi!

"Cilvēks nevēlas neko vairāk, kā vien cienīgi nodzīvot dzīvi, tomēr cienīga dzīve dažādiem cilvēkiem nozīmē atšķirīgas lietas..."

Lasi.
DOMĀ.
Iedvesmējies.

SIMONETA ANJELLO HORNBIJA MANDEĻU VĀCĒJA

No itāļu valodas tulkojusi Tamāra Liseka

[Uz e-katalogu](#)

[Vairāk par grāmatu](#)

"Romāns **Mandēļu vācēja** ir kā sicīliešu melodija..."

Mazpilsētas kaislības, mīlestības maldu takas, seni un jauni pāridarījumi, meli, noklusējumi un vistirākie izdomājumi, kuri pēkšņi rod apstiprinājumu dzirdīgās ausīs – lūk, istās dzīves atspulgi, no kuru iztīrāšanas draugu pulkā grūti atsāties. Tenku vilnis, kas pēc Mandēļnieces nāves pāršalc rāmo pilsētiņu, izraisa vairākus gan smieklīgus, gan traģiskus un traģikomiskus notikumus, iesaistot lasītāju daudzu paaudžu gaitā vērtās intrigās un aicinot pamest neitrālo novērotāja posteni, lai nostātos kādā no pusēm. Mandēļnieces noslēpumi, kurus viņa prasmīgi glabājusi visu mūžu, atklājas pamazām un ne jau katram, taču lasītājs ir privileģēts izzināt stāstu līdz pat tā dziļākajām dziļēm. Interesanti, ka grāmatas istā garša atklājas tikai pēc izlasīšanas, jo Mennū dzīvesstāsts paliek prātā dienām ilgi, rosinot šo romānu pievienot tiem darbiem, kurus vēlēšities pārlasīt vēlreiz.

Lasi.
DOMĀ.
Iedvesmojies.

RODIKA DĒNERSTE ZAHERA VIESNĪCA

No vācu valodas tulkojusi Silviņa Brice

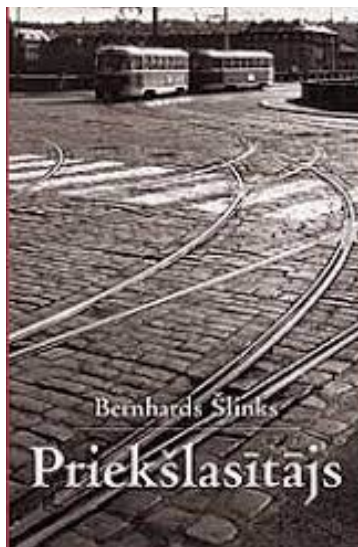
[Uz e-katalogu](#)

[Vairāk par grāmatu](#)

"Kamēr viņa, Mīlestība, apsēdās vestibīlā uz viena no divāniem - viņai pietika laika gaidīt -, Nāve ar ievingrinātu kustību uzlēca uz sētas puses zemā mūra žoga un veikli uzrāpās līdz viesnīcas otrajam stāvam, kur uz nāves gultas gulēja patrons, vēl ne pilnus piecdesmit gadus vecs. Gripa bija laupījusi viņam visus spēkus, un viņš vairs nejaudāja izvairīties no šīs tikšanās."

Ļoti interesanta un neparasta grāmata. Neparastumu, varētu raksturot kā rakstīšanas stilu. Nodaļas īsas un personāžas secību tiek nemitīgi mainīta. Tāda sajūta, ka atrodies viesnīcā un vēro kā grāmatas varoņi te ierodas viesnīcā te atkal aizbrauc. Šeit ir tas stāsts ar vēsturiskiem un izfantazētiem tēliem, ar viesnīcas, operas un monarhu noslēpumiem, ar milas intrigām un leģendām. Stāsts kur notiek spēles ar varu, naudu, reputāciju, jūtām un likteņiem. Stāsts ar mazliet nostalgisku nokrāsu, bet intriģējošs vēstījums par aizgājušo laiku un zudušo pasauli, no kuras līdz mums, nonākušas vien skaistas leģendas un Zahera tortes recepte. Atliek vien ar pašceptas Zaheras tortes gabaliņu ieritināties divāna stūrī, baudīt un gremdēties šajā aizgājušajā pasaulē.
[/eslasu.lv/](http://eslasu.lv/)

Lasi.
DOMĀ.
Iedvesmējies.

BERNHARDS ŠLINKS PRIEKŠLASĪTĀJS

No vācu valodas tulkojis Jānis Krūmņš

[Uz e-katalogu](#)

[Vairāk par grāmatu](#)

Piecpadsmitgadīgais Mihaels Bergs nejauši iepazīstas ar pievilcīgu, gados vecāku sievieti. Sievietes vārds ir Hanna, un, pirms kāds no abiem paspēj attapties, viņi ir ierauti kaislīgā un slepenā milas dēkā, pēc kuras Mihaels jūtas vienlaikus eiforisks un apmulsis. Bet Hannai ir kāds noslēpums.

Pēc daudziem gadiem, kā jurisprudences students apmeklējot kādu tiesas prāvu Vācijā, Mihaels uz apsūdzēto sola ierauga Hannu – sievieti, kuru viņš mīlēja. Viņas izturēšanās prāvas laikā šķiet savāda, un – negaidīti un reizē šausminoši – Hannai nākas atbildēt par briesmīgu noziegumu. Turklāt viņa izmisīgi slēpj vēl kādu dziļāku noslēpumu.

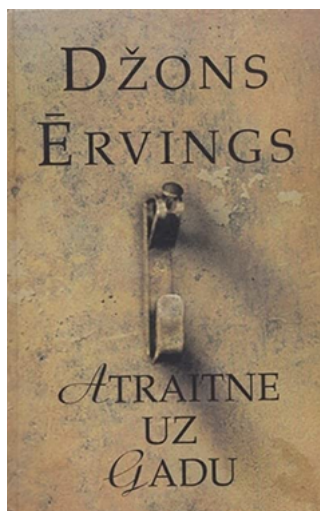
"Nevaru noliegt, ka grāmata patiesi ir lieliska! Tajā ir holokausts, mīlestība, kauns, kritika iepriekšējai paaudzei un analfabētisms. Lielī temati, ja tā var teikt, taču iekļauti nelielā apjomā. Par to vien autors apbrīnojams."

[/lalksne.blogspot.com/](http://lalksne.blogspot.com/)

"Stāsts ir skumjš un neparasts, un liek aizdomāties par jautājumiem, uz kuriem viennozīmīgas atbildes nav - noslēpumu glabāšanu, vainas apziņu un morāli."

[/instagram.com/gramatmile/](https://www.instagram.com/gramatmile/)

Lasi.
DOMĀ.
Iedvesmējies.

DŽONS ĒRVINGS
ATRAITNE UZ GADU

No angļu valodas tulkojusi Inguna Jansone

[Uz e-katalogu](#)

[Vairāk par grāmatu](#)

Atraitne uz gadu ir romāns, kurā apvienots asprātīgs, notikumiem bagāts sižets, humora un ironijas piesātināts stils un krāšņa valoda. Tajā netrūkst arī erotisku un klaji seksuālu epizožu, jo mūžsenā dzimumu pievilkšanās un antagonisma tēma ir fons, uz kura risinās iztēles un realitātes spēles.

"Ēvinga piedāvātās situācijas ir gana maldinošas. Ēvinga romānos darbojas māniju pārņemti ļaudis, kuru seksuālās fantāzijas dažbrīd ir vienīgā izrašanās no bezjēdzīgu faktu atkārtotā ikdienas. Fantāzijas un vienkārši iztēle rada citu, drošāku un papildītāku pasauli. Taču reizēm pat visprimitīvākajā realitātē atrodas vēl krietni aizraujošāki piedzīvojumi."

Lasi.
DOMĀ.
Iedvesmējies.

ODRIJA NIFENEGERE LAIKA CEĻOTĀJA SIEVA

No angļu valodas tulkojusi Liana Blumberga

[Uz e-katalogu](#)

[Vairāk par grāmatu](#)

"Bet, vai jūs nedomājat, ka labāk ir būt ārkārtīgi laimīgam īsu laiku, pat ja to zaudējat, nekā ja ar tevi vienkārši viss ir kārtībā uz visu mūžu?"

Romāna galvenie varoņi ir Henrijs un Klāra, bibliotekārs un māksliniece. It kā nepretenciozs pāritis, vai ne? Taču Henrijs ir ārkārtīgi netipisks bibliotekārs, viņš ir tāds... grēcīgs, glīts un neizprotams, viņam ir bijušas daudzas sievietes, viņš mēdz ierasties no nez kurienes ar pārsistu lūpu un asiņojošiem pirkstu kauliņiem, viņš prot atmūķēt atslēgas un... neizpētītas ģenētiskas saslimšanas iespaidā nekontrolējami ceļo laikā. Vienā no šiem ceļojumiem viņš sastop Klāru. Pirmajā tikšanās reizē Klārai ir seši, bet Henrijam – trīsdesmit seši gadi. Viņu pēdējā tikšanās reizē Klāra ir sirmgalve, bet Henrijam vēl joprojām ir tikai...

"Satriecoši labs romāns! Nebrīnos, ka daudzi šo darbu iekļauj sarakstā "100 grāmatas, ko vērts izlasīt dzīves laikā!"
/The Sunday Times/

"Nekad neesmu lasījis šai līdzīgu grāmatu un, iespējams, tādu otrreiz neatrādīšu. Viscaur lieliska! Tā piedāvā ļoti interesantu skatījumu uz ceļošanu laikā, bet nevēlos pastāstīt pārlietu daudz - piebildešu vien: izlasiet! Jums patiks!"
/Goodreads.com/